

Arrest

nr. 163 216 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 15 maart 2013. Deze beslissingen werden op 23 mei 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart sinds 2004 in België te verblijven.

Op 16 augustus 2007 werd zij bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 25 juli 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 8 januari 2009 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 maart 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 oktober 2009 werd verzoekster veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf wegens onder meer diefstal met geweld, valsheid in geschrifte en valse naamdracht.

Op 15 juni 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing stelde verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 15 juni 2012 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 5 september 2012 aan verzoekster werd betekend.

Op 21 september 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 november 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 21 september 2012 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad.

Op 21 november 2012 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 8 jaar en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 26 november 2012 werd de ongegrondheidsbeslissing van 15 juni 2012 ingetrokken, waarna de Raad bij arrest nr. 94 986 van 14 januari 2013 afstand van geding vaststelde. Op 26 november 2012 werd tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat op 5 september 2012 aan verzoekster werd betekend, ingetrokken.

Op 27 november 2012 werd verzoekster opnieuw in vrijheid gesteld.

Op 15 maart 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06/03/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

A., R. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 17/09/2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A., R. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.08/02/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.”

Op 15 maart 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoekster.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde : (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(én) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum

2° hij voorwerp is van een inreisverbod : betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten + inreisverbod (betekend dd 21/11|2012).”

Op 16 juli 2013 ontving verzoekster naar aanleiding van een administratieve vreemdelingencontrole een bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing

Ambtshalve stelt de Raad ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoekster bij het voorliggende beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij

nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoekster die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Op basis van informatie verkregen van verweerder met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster op 6 juli 2015 naar de luchthaven werd gebracht en onder escorte van het grondgebied is verwijderd naar Casablanca.

Gevraagd naar het actueel belang van verzoekster bij het onderhavig beroep stelt de raadvrouw van verzoekster zich naar de wijsheid te gedragen. Het uitsluitend zich naar de wijsheid gedragen is *in casu* niet overtuigend om het actueel belang aan te tonen.

Ondergeschikt stelt verzoeksters raadvrouw dat de gedwongen verwijdering van verzoekster niet *ipso facto* leidt tot een gebrek aan belang, nu zij in het verzoekschrift de schending heeft opgeworpen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift inderdaad heeft aangevoerd dat de eerste bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, nu uit de motivering van de bestreden beslissing niet zou blijken dat de overheid onderzocht heeft of haar ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en het onbetwistbaar zou zijn dat verzoekster geen recht zal hebben op de zorgen die zij nodig heeft, hetgeen een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing wel degelijk verzoeksters situatie heeft onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM. Meer bepaald heeft de gemachtigde gemotiveerd, met verwijzing naar het medisch advies opgesteld door de arts-attaché op 8 februari 2013, dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in verzoeksters land van herkomst. De gemachtigde heeft bijgevolg vastgesteld dat niet bewezen is dat een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM of op richtlijn 2004/83/EG. Verzoeksters kritiek dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met artikel 3 van het EVRM mist dan ook feitelijke grondslag.

Bijkomend wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in medische dossiers de lat extreem hoog legt alvorens een schending van artikel 3 van het EVRM te aanvaarden (cf. EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan volgens de thans geldende rechtspraak van het Hof worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergeworderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft volgens het Hof zelfs geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. *In casu* maakt verzoekster met haar betoog aangaande haar depressie, die blijkens de door haar voorgelegde medische attesten is geëvolueerd van "matig tot ernstig" naar "licht tot matig", geen dergelijk vergeworderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van haar aandoening aannemelijk. Een schending van artikel 3 van het ERVM wordt niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster met haar betoog het vereiste actueel belang bij het beroep niet aan.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2 Aangaande de tweede bestreden beslissing

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, gaat de Raad ervan uit dat een bevel om het grondgebied te verlaten maar eenmaal kan worden uitgevoerd. Nu verzoekster op 6 juli 2015 onder escorte van het grondgebied is verwijderd naar Casablanca, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen. Nu een bevel maar eenmaal kan worden uitgevoerd, heeft verzoekster in principe geen actueel belang meer bij de procedure, tenzij een schending van een hogere rechtsnorm alsnog het belang zou kunnen actueel houden (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). De Raad stipt aan dat het belang dat een verzoeker heeft tegen een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad niet altijd verloren gaat enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Immers een bevel om het grondgebied te verlaten kan een schending uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu blijkt echter uit de bespreking *supra* onder punt 3.1 dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt. Wat de beweerde schending van artikel 2 van het EVRM betreft, laat verzoekster in het geheel na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Verzoekster toont derhalve met haar betoog het vereiste belang bij het beroep niet aan, zodat het beroep onontvankelijk is voor zover gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES